

Súd: Krajský súd Košice
Spisová značka: 3Co/577/2014
Identifikačné číslo súdneho spisu: 7612217579
Dátum vydania rozhodnutia: 28. 05. 2015
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Eva Feťková
ECLI: ECLI:SK:KSKE:2015:7612217579.3

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Košiciach v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Evy Feťkovej a sudcov JUDr. Ladislava Duditša a Mgr. Angeliky Sopoligovej v právnej veci žalobcu: I., C..B..W.., so sídlom I. Č.. XX, E., IČO: XX XXX XXX, zastúpeného X. I., C..B..W.., so sídlom v Bratislave, S. X, IČO: XX XXX XXX, proti žalovanému: C. B., P. R. R. N. C. C., C. C. G. E., Ž. Y. XX, v konaní o náhradu škody a nemajetkovej ujmy, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Spišská Nová Ves č.k. 11C/139/2012-97 zo dňa 02.04.2014 a odvolaní žalobcu proti uzneseniu č.k. 11C/139/2012-16 zo dňa 30.11.2012 takto

rozhodol:

P o t v r d z u j e rozsudok.

N e p r i z n á v a účastníkom náhradu trov odvolacieho konania.

P o t v r d z u j e uznesenie č.k. 11C/139/2012-16 zo dňa 30.11.2012.

o d ô v o d n e n i e :

Okresný súd Spišská Nová Ves (ďalej len súd prvého stupňa) napadnutým rozsudkom žalobu zamietol, ktorou sa žalobca domáhal náhrady škody a nemajetkovej ujmy, ktorá mu mala byť spôsobená nesprávnym úradným postupom, ku ktorému malo dôjsť v exekučných konaniach vedených Okresným súdom Spišská Nová Ves, v ktorých žalobca vystupoval ako oprávnený. Návrh na prerušenie konania zamietol. Žalovanému náhradu trov konania nepriznal.

Podľa žalobcu k nesprávnemu úradnému postupu malo dôjsť tým spôsobom, že tunajší súd v exekučných konaniach:

- zamietol žiadosť súdneho exekútora o vydanie poverenia na vykonanie exekúcie (žaloby označené ISTINA RS),
- rozhodol o zamietnutí žiadosti súdneho exekútora o vydanie poverenia po zákonnej 15-dňovej lehote (žaloby označené NZP), v ktorých žalobca podal sťažnosti na prieťahy v exekučných konaniach,
- rozhodol o vydaní poverenia súdneho exekútora na vykonanie exekúcie po zákonnej 15-dňovej lehote (žaloby označené NP), v ktorých neboli podané sťažnosti a informácie o oznámení prekážky, ktorá bráni rozhodnutiu súdu o žiadosti o udelenie poverenia, avšak v týchto tiež existovala povinnosť exekučného súdu rozhodnúť o žiadosti o udelenie poverenia do 15 dní,
- rozhodol o návrhu oprávneného na zmenu súdneho exekútora po 30-dňovej zákonnej lehote (žaloby označené ZE).

Uznesením č.k. 11C/139/2012-7 zo dňa 9.10.2012, ktoré nadobudlo právoplatnosť dňa 11.10.2012 boli veci pod sp.zn. 11C/139/2012, 11C/145/2012, 11C/146/2012, 11C/177/2012, 11C/193/2012, 11C/202/2012, 11C/204/2012, 11C/228/2012, 11C/235/2012, 11C/246/2012, 11C/266/2012, 11C/272/2012, 11C/298/2012, 11C/313/2012, 11C/318/2012, 11C/321/2012, 11C/327/2012, a

11C/332/2012 spojené na spoločné konanie s tým, že spoločné konanie je ďalej vedené pod sp. zn. 11C/139/2012.

Žalovaný v písomnom vyjadrení k podaným žalobám poukázal na nedostatky žalobných návrhov, tiež uplatnil námietku premlčania nároku žalobcu na náhradu škody a nemajetkovej ujmy.

Súd prvého stupňa sa oboznámil s jednotlivými exekučnými spismi Okresného súdu Spišská Nová Vec, v ktorých bol nesprávny úradný postup namietaný.

V konaniach vedených pôvodne pod sp. zn. 11C/193/2012, 11C/228/2012, 11C/235/2012 a 11C/246/2012 žalobca namietal, že exekučný súd zamietol žiadosť súdneho exekútora o vydanie poverenia na vykonanie exekúcie, prípadne exekučné konanie ako nezákonné zastavil (ISTINA RS). Z oboznámených exekučných spisov pripojených k vyššie uvedeným konaniam súd prvého stupňa zistil, že vo všetkých prípadoch boli žiadosti súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie zamietnuté. V uvedených veciach boli exekučným titulom rozsudky rozhodcovského súdu. Vo všetkých prípadoch právny vzťah medzi oprávneným a povinným bol hodnotený exekučným súdom ako spotrebiteľský právny vzťah a to, či už na základe predložených úverových zmlúv resp. aj na základe skutočností uvedených v odôvodneniach exekučných titulov.

Súd prvého stupňa poukazujúc na ust. § 45 ods. 2 zák. č. 244/2002 Z.z. akcentoval na to, že v daných prípadoch exekučný súd je nielen oprávnený, ale aj povinný v ktoromkoľvek štádiu exekučného konania, t.j. aj pri rozhodovaní o žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie, skúmať zákonnosť exekučného titulu, t.j. rozhodcovského súdu. V tejto súvislosti poukázal súd prvého stupňa aj na rozhodnutia NS SR (5Cdo 439/2012, 6Cdo 290/2012), či rozhodnutia Ústavného súdu SR sp. zn. I. ÚS 278/2013, sp. zn. IV. ÚS 55/2011. Preto dospel k záveru, že posudzovanie zákonnosti rozhodcovských rozsudkov v rámci exekučného konania nemožno hodnotiť ako nesprávny úradný postup.

Skutočnosť, že tunajší súd rozhodol o žiadosti súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie po zákonnej 15-dňovej lehote (NZP), žalobca uviedol ako dôvod náhrady škody a nemajetkovej ujmy v konaniach vedených pôvodne pod sp. zn. 11C/202/2012, 11C/272/2012, (žalované i titulom náhrady škody za neskoro vydané poverenie v konaní 11C/321/2012), 11C/298/2012, 11C/327/2012, a 11C/332/2012). Oboznámením sa s exekučnými spismi pripojenými k uvedeným veciam bolo preukázané, že v prípade konania 11C/202/2012 a konania 11C/327/2012 boli žiadosti súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie zamietnuté pre neurčitosť a nezrozumiteľnosť odôvodnenia rozhodcovských rozsudkov, čo spôsobilo ich nevykonateľnosť. Rovnako tomu bolo i v konaniach 11C/298/2012 a 11C/332/2012, s tým rozdielom, že rozhodnutia exekučného súdu o zamietnutí žiadostí o udelenia poverenia boli napadnuté odvolaním oprávneného, pričom odvolací súd ich v celom rozsahu potvrdil. Vo vyššie uvedených konaniach súd žiadal súdneho exekútora i oprávneného o predloženie listín, ktoré boli podkladom pre rozhodnutie rozhodcovského súdu, avšak bezvýsledne. Obdobná bola i situácia v spise 11C/272/2012, kde bola žiadosť súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie zamietnutá, pre neurčitosť a nezrozumiteľnosť odôvodnenia rozhodcovského rozsudku, čo spôsobilo jej nevykonateľnosť, pretože exekučný titul nebolo možné preskúmať pre nepredloženie úverovej zmluvy zo strany oprávneného. Následne tak bolo učené v priebehu odvolacieho konania a tak Krajský súd v Košiciach prvostupňové rozhodnutie zrušil. Po preskúmaní predloženej zmluvy exekučný súd opätovne vo veci rozhodol tak, že žiadosť čiastočne zamietol a vo zvyšku nároku vydal poverenie. Rozhodnutie o čiastočnom zamietnutí žiadosti na vykonanie exekúcie bolo potvrdené odvolacím súdom. V uvedených exekučných konaniach po podaní žiadosti o udelenie poverenia boli žiadané správy resp. podklady, ktoré boli aj urgované a ktorých posúdenie bolo nevyhnutné pre rozhodnutie o žiadosti súdneho exekútora t.j. pre posúdenie, či v danej veci je možné vydať poverenie na vykonanie exekúcie alebo žiadosť súdneho exekútora má byť zamietnutá. V súvislosti s tým súd prvého stupňa poukázal na tú skutočnosť, že v uvedených veciach exekučnými titulmi boli rozsudky rozhodcovského súdu, kde súd okrem žiadosti o udelenie poverenia, návrhu na vykonanie exekúcie a exekučného titulu sa zaoberal aj zmluvami o úvere a všeobecnými zmluvnými podmienkami žalobcu a to z dôvodu, že vo všetkých prípadoch sa jednalo o spotrebiteľské zmluvy. Uvedené teda neposudzoval len podľa ustanovení Exekučného poriadku, ale aj zákona č. 244/2002 o rozhodcovskom konaní, zákona č. 258/2001 Z.z. o spotrebiteľských úveroch platného v čase uzavretia predložených úverových zmlúv, podľa všeobecných ustanovení Občianskeho zákonníka

týkajúcich sa ochrany spotrebiteľa, ako aj podľa Smernice č. 93/13/EHS. Okrem toho súd prvého stupňa mal za to, že podľa ustanovenia § 44 ods. 2 Exekučného poriadku zákonná 15-dňová lehota platí v prípadoch, kedy exekučný súd vo veci vydá poverenie na vykonanie exekúcie a teda nie v prípadoch zamietnutia žiadosti súdneho exekútora, ako to bolo vo vyššie uvádzaných prípadoch.

V súvislosti s namietanými skutočnosťami uvádzanými žalobcom v žalobnom návrhu pokiaľ sa týka oneskoreného rozhodnutia tunajšieho súdu o žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie súd prvého stupňa poukázal na to, že žalobca v konaní nepreukázal existenciu rozhodnutia, ktoré by konštatovalo prieťahy v daných exekučných konaniach a teda nepreukázal nesprávny úradný postup spočívajúci v nečinnosti tunajšieho súdu v uvedených veciach. V žalobnom návrhu žalobca uviedol, že vyvinul enormné úsilie, aby docielil vecný posun v exekučných konaniach a uviedol konkrétne žiadosti o informáciu o stave konania a sťažnosti na prieťahy v konaní, ktoré boli z jeho strany podané na tunajšom súde dňa 30.8.2010, 23.11.2010 a 25.5.2011. Podľa oboznámených spisov Spr č. 22/2010, č. 34/2010 a č. 12/2011 a odpovedí na sťažnosti žalobcu na prieťahy v konaní, sťažnosti žalobcu boli vyhodnotené v celom rozsahu ako neopodstatnené. V konaní teda bolo preukázané, že pri vybavovaní sťažností žalobcu na prieťahy v exekučných konaniach vedených tunajším súdom neboli zo strany vedenia tunajšieho súdu konštatované prieťahy v konaní. V neposlednom rade súd v súvislosti s prieťahmi v exekučných konaniach, na ktoré poukazuje žalobca a ku ktorým malo dôjsť neskorým rozhodnutím exekučného súdu, poukazuje na článok 48 ods. 2 Ústavy SR s tým, že porušenie uvedeného článku na prerokovanie vecí bez zbytočných prieťahov patrí výlučne do právomoci Ústavného súdu SR. Tunajší súd teda nemá právomoc konštatovať prieťahy v súdnom konaní. Vzhľadom na vyššie uvedené skutočnosti a to nepredloženie rozhodnutia príslušného orgánu o existencii prieťahov v daných exekučných konaniach a nedostatok právomoci tunajšieho súdu na rozhodnutie o prieťahoch, má súd za to, že v uvedených veciach nebol zo strany žalobcu preukázaný nesprávny úradný postup exekučného súdu a v tomto smere teda žalobca neunesol dôkazné bremeno.

Pokiaľ sa týka konaní vedených pôvodne pod sp. zn. 11C/204/2012, 11C/266/2012, 11C/318/2012 a 11C/321/2012 (žalované i titulom náhrady škody za neskoro zamietnuté poverenie v konaní 11C/272/2012), žalobca v týchto veciach namietal nesprávny úradný postup exekučného súdu spočívajúci vo vydaní poverenia na vykonanie exekúcie po zákonnej 15-dňovej lehote (NP). Z oboznámených exekučných spisov mal súd prvého stupňa preukázané, že v konaní sp. zn. 9Er/301/2010 (11C/266/2012), bola žiadosť súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie tunajšiemu súdu doručená dňa 10.5.2010 a už 18.5.2010 teda v zákonnej lehote bolo vo veci vydané poverenie. Rovnako v konaní 9Er/591/2008 bola žiadosť doručená tunajšiemu súdu dňa 18.11.2008, dňa 25.11.2008 bola čiastočne zamietnutá a dňa 2.12.2008 v zákonnej lehote bolo vo zvyšku nároku vydané poverenie. Navyše v uvedenom prípade, vzhľadom na žalovaným vznesenú námietku premlčania došlo k premlčaniu nároku žalobcu. Zo spisu tunajšieho súdu sp. zn. 9Er/520/2009 (11C/204/2012) bolo preukázané, že žiadosť na vykonanie exekúcie oprávneného bola podaná dňa 26.8.2009. Keďže podkladom pre exekučný titul bola úverová zmluva, súd požiadal dňa 27.8.2009 oprávneného o jej predloženie, ktoré následne urgoval. Oprávnený na výzvu reagoval doložením listín až 20.11.2009 a vzápätí uznesením 9Er/520/2009-17 zo dňa 4.12.2009 bola žiadosť súdneho exekútora o udelenie poverenia čiastočne čo do istiny 167,29 Eur a nad zákonný úrok z omeškania zamietnutá pre nezákonnosť exekučného titulu, ktorý priznával nedovolené plnenie a bol v rozpore s dobrými mravmi a v ten istý deň bolo vo zvyšnej časti vydané poverenie na vykonanie exekúcie. Oprávnený podal proti tomuto uzneseniu odvolanie a odvolací súd uznesenie súdu 1. stupňa zrušil za účelom opätovného preskúmania charakteru zmluvy o úvere. Výzvou zo dňa 10.1.2011 bol oprávnený vyzvaný na špecifikáciu účelu zmluvy o úvere, na ktorú reagoval jej opätovným predložením. Po preštudovaní úverovej zmluvy bola žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie uznesením 9Er/520/2009-43 zo dňa 7.2.2011 opätovne čiastočne zamietnutá. Obdobná bola i situácia v spise 9Er/613/2009 (11C/272/2012), kde bola žiadosť súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie doručená tunajšiemu súdu 25.9.2009 zamietnutá dňa 29.1.2010, po márnom uplynutí lehoty na predloženie listín, ktoré boli podkladom pre rozhodnutie rozhodcovského súdu a to pre neurčitosť a nezrozumiteľnosť odôvodnenia rozhodcovského rozsudku, čo spôsobilo jeho nevykonateľnosť, pretože exekučný titul nebolo možné preskúmať. V priebehu odvolacieho konania oprávnený listiny doložil a tak Krajský súd v Košiciach prvostupňové rozhodnutie zrušil. Po preskúmaní predloženej zmluvy exekučný súd opätovne vo veci rozhodol tak, že žiadosť čiastočne zamietol a vo zvyšku nároku vydal poverenie a to 4.8.2010. V uvedených exekučných konaniach po podaní žiadosti o udelenie poverenia

boli žiadané správy resp. podklady, ktoré boli aj urgované a ktorých posúdenie bolo nevyhnutné pre rozhodnutie o žiadosti súdneho exekútora t.j. pre posúdenie, či v danej veci je možné vydať poverenie na vykonanie exekúcie alebo žiadosť súdneho exekútora má byť zamietnutá. V súvislosti s týmito konaniami súd opätovne poukázal na skutočnosť, že v uvedených veciach exekučnými titulmi boli rozsudky rozhodcovského súdu, kde sa súd okrem žiadosti o udelenie poverenia, návrhu na vykonanie exekúcie a exekučného titulu musí zaoberať aj zmluvami o úvere a všeobecnými zmluvnými podmienkami žalobcu a to z dôvodu, že vo všetkých prípadoch sa jednalo o spotrebiteľské zmluvy. Uvedené teda neposudzoval len podľa ustanovení Exekučného poriadku, ale aj zákona č. 244/2002 o rozhodcovskom konaní, zákona č. 258/2001 Z.z. o spotrebiteľských úveroch platného v čase uzavretia predložených úverových zmlúv, podľa všeobecných ustanovení Občianskeho zákonníka týkajúcich sa ochrany spotrebiteľa, ako aj podľa Smernice č. 93/13/EHS. V týchto exekučných konaniach bolo postupované plynulo, bez zbytočných prieťahov, podľa toho ako si svoje povinnosti na predloženie požadovaných dokladov plnil oprávnený. Vo veciach pôvodne vedených pod sp.zn. 11C/139/2012, 11C/145/2012, 11C/146/2012, 11C/177/2012 a 11C/313/2012 malo dôjsť podľa žalobcu k nesprávnemu úradnému postupu exekučného súdu tým, že súd nerozhodol o návrhu oprávneného na zmenu súdneho exekútora v zákonom stanovenom čase t.j. do 30-tich dní od doručenia návrhu na zmenu exekútora (ZE). Z oboznámených exekučných spisov bolo zistené, že po podaní návrhu na zmenu exekútora bola vo všetkých prípadoch exekučným súdom zaslaná pôvodnému exekútorovi žiadosť na vyjadrenie spolu so žiadosťou o vyčíslenie trov a predloženie exekučného spisu. Ihneď po predložení vyjadrenia, exekučného spisu a vyčíslení dovtedy vzniknutých trov exekúcie boli exekučným súdom vydané v konaniach 11C/139/2012 (9Er/229/2006), 11C/145/2012 (3Er/82/2004) a 11C/146/2012 (9Er/17/2004) uznesenia, ktorými bolo vyhlásená exekúcia za nepripustnú a návrh na zmenu exekútora zamietnutý a v konaniach 11C/177/2012 (1Er/1332/2002) a 11C/313/2012 (9Er/200/2007) uznesenia o zmene súdneho exekútora. V týchto prípadoch bola teda potrebná súčinnosť pôvodne povereného súdneho exekútora a súd mohol vo veci rozhodnúť až po doložení požadovaných dokladov. Zároveň súd prvého stupňa poukázal na ust. § 44 ods. 8 a 9 Exekučného poriadku, z ktorého vyplýva, že pôvodný súdny exekútor vykonáva úkony v rámci exekučného konania až do právoplatnosti rozhodnutia súdu o zmene súdneho exekútora, teda v súvislosti s nerozhodnutím v lehote tak nemohlo dôjsť k vzniku škody.

Podaním zo dňa 27.03.2014 žalobca podal opätovne návrh na prerušenie konania do právoplatného rozhodnutia Ústavného súdu SR o ústavnej sťažnosti žalobcu. V návrhu uviedol žalobca totožné dôvody ako v podaní na prerušenie konania zo dňa 16.05.2013, o ktorom návrhu rozhodol súd prvého stupňa uznesením č.k. 11C/139/2012 -53 zo dňa 20.06.2013 tak, že ho zamietol. V dôsledku podaného odvolania proti tomuto uzneseniu Krajský súd v Košiciach uznesením č.k. 5Co/338/2013 -73 zo dňa 12.12.2013 rozhodnutie súdu prvého stupňa o zamietnutí návrhu na prerušenie konania potvrdil. V návrhu na prerušenie konania podaním zo dňa 27.03.2014 opätovne žalobca uviedol, že s rozhodnutím Krajského súdu v Košiciach o tom, že sudcovia Okresného súdu Spišská Nová Ves nie sú z pejednávania vecí vylúčení, nesúhlasí a hodnotí ho ako nesprávne, zakladajúce zásah do jeho práv. K návrhu pripojil kópiu sťažnosti na porušenie základného práva zaručeného čl. 46 ods. 1 Ústavy SR, ako aj základného práva na spravodlivý súdny proces. Ako dôvod prerušenie konania uviedol ust. § 109 ods. 1 písm. b) a § 109 ods. 2 písm. c) O.s.p. Súd prvého stupňa dospel k záveru, že ani opätovným preskúmaním návrhu žalobcu nebolo zistené, aby všeobecne záväzný právny predpis, ktorý sa týka tejto veci bol v rozpore s Ústavou, zákonom alebo medzinárodnou zmluvou. Ústavná sťažnosť podaná žalobcom nezakladá konanie, v ktorom by sa riešila otázka majúca význam pre rozhodnutie súdu vo veci samej. Z uvedených dôvodov súd návrh žalobcu na prerušenie konania opätovne zamietol. Súd prvého stupňa dospel k záveru, že námietka žalovaného poukazujúca na nedostatky žalobných návrhov dôvodná nie je. Rovnako sa vysporiadal s uplatnenou námietkou premlčania nároku žalobcu žalovanou a dospel k záveru, že k premlčaniu žalobcu uplatneného nároku došlo len v konaní pôvodne vedenom pod sp.zn. 11C/318/2012 (exekučný spis 9R/591/2008), pretože uznesenie o čiastočnom zamietnutí žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie bolo vydané 25.11.2008. Predmetné uznesenie bolo doručené právnenému zástupcovi oprávneného 15.12.2008 a lehota na podanie žaloby po troch rokoch od doručenia, t.j. 16.12.2011 ešte pred podaním žaloby dňa 27.09.2012 uplynula.

Právne súd prvého stupňa vec posudzoval podľa ust. § 3, § 5, § 6, § 9, § 15, § 17 a § 19 zákona č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov, § 41 a § 44 zákona č. 233/1995 Z.z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti a právne uzavrel, že zo strany žalobcu nebol v konaní preukázaný nesprávny úradný postup exekučného súdu v uvedených exekučných konaniach, ani nezákonné rozhodnutie exekučného súdu. Hmotnoprávne

podmienky uplatnenia nároku škody a nemajetkovej ujmy spôsobené nesprávnym úradným postupom musia byť splnené súčasne, pričom zo strany žalobcu nebola preukázaná už prvá z vyššie uvedených podmienok. Súd prvého stupňa preto pre nepreukázanie existencie podmienok priznania náhrady škody a nemajetkovej ujmy zo strany žalobcu jeho návrh v celom rozsahu zamietol. O trovách konania rozhodol súd prvého stupňa na pojednávaní konanom dňa 02.04.2012 tak, že ich náhradu priznal žalovanej, ktorá bola v konaní úspešná a náhradu trov konania si uplatnila v písomnom vyjadrení, avšak zákonom v stanovenej lehote trovy nevyčíslila, z obsahu spisu jej žiadne trovy nevyplynuli, preto súd prvého stupňa v súlade s ust. § 151 ods. 1 a 2 O.s.p. nebol viazaný rozhodnutím o prisúdení náhrady trov konania žalovanému v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí a preto náhradu trov konania žalovanému nepriznal.

Proti tomuto rozsudku v zákonnej lehote podal odvolanie žalobca z dôvodov podľa ust. § 205 ods. 2 písm. a) O.s.p. v spojení s ust. § 221 ods. 1 písm. f) a g) O.s.p. a § 205 ods. 2 písm. c) a f) O.s.p. V dôvodoch odvolania poukázal na to, že žalobca riadne a včas požiadal o zrušenie pojednávania, uviedol dôležité dôvody a predložil súdu listiny spájané s označenými dôvodmi, a preto súd nemohol postupovať podľa ust. § 101 ods. 2 O.s.p. a vec prejednať v neprítomnosti žalobcu. Ak tak učinil, odňal tým žalobcovi právo na konanie pred súdom. Citujúc ust. § 15 O.s.p. žalobca poukázal na to, že uskutočnil podanie obsiahnuté v texte žaloby, ktorým upovedomil súd o skutočnostiach nasvedčujúcich tomu, že sudcu, ktorému bola vec pridelená systémom súdneho manažmentu na prejednanie a rozhodnutie, je potrebné z konania vylúčiť. Okolnosť, že krajský súd nevzhladol v označených skutočnostiach dôvod na vylúčenie sudcu, nič mení na tom, že v očiach žalobcu a objektívne v očiach verejnosti nemožno tohto sudcu považovať za nestranného. Je tomu tak aj preto, že okrem dôvodov označených v žalobe, že rozhodnutie Krajského súdu v Košiciach je v rozpore s ustálenou rozhodovacou praxou iných krajských súdov v skutkovo a právne totožných veciach. Zároveň žalobca upozornil, že jeho právny názor vyslovil Krajský súd v Nitre a Krajský súd v Prešove. Teda názor Krajského súdu v Košiciach vo veci nestrannosti pre rozpor s rozhodovacou praxou iných krajských súdov, Ústavného súdu SR a Európskeho súdu pre ľudské práva v Štrasburgu podľa odvolateľa neobstojí, preto žalobca podal ústavnú sťažnosť pre porušenie jeho práva na nestranný súd, ktorej výsledkom bude zrušenie rozhodnutia krajského súdu. Preto nebolo a nie je prípustné podľa odvolateľa, aby konanie pokračovalo ústnym pojednávaním, v ktorom vykonával úkony a rozhodoval vylúčený sudca. Podľa odvolateľa konečné rozhodnutie vo veci vylúčeným sudcom neprichádzalo v čase jeho vydania do úvahy aj preto, že súd v rovnakom rozhodnutí rozhodol aj o zamietnutí návrhu žalobcu na prerušenie konania podľa ust. § 109 ods. 2 písm. c) O.s.p., proti ktorému pripustil odvolanie. Žalobca podáva odvolanie aj proti rozhodnutiu o zamietnutí návrhu na prerušenie konania a zdôrazňuje, že v čase podania odvolania o zamietnutí žaloby nebolo právoplatne rozhodnuté o zamietnutí návrhu na prerušenie konania. Preto meritórne rozhodnutie súdu prvého stupňa bolo podľa žalobcu prinajmenšom predčasné. Súd prvého stupňa navyše ignoroval žiadosť žalobcu o odročenie nariadeného pojednávania z dôležitého dôvodu, nesprávne aplikoval ust. § 101 ods. 2 O.s.p., viedol pojednávanie, na ktorom za neprítomnosti žalobcu meritórne rozhodol. V žiadosti sa pritom zdôrazňovalo, že žalobca trvá na osobnej účasti právneho zástupcu na pojednávaní, avšak na takom, ktoré bude vedené nestranným sudcom na nestrannom súde. Žalobca teda nemal možnosť vyjadriť sa ani k dôkazom, ktoré súd vykonal a založil na nich svoje rozhodnutie. Za takejto procesnej situácie došlo k degradácii zásady kontradiktórnosti, k porušeniu práva žalobcu na súdnu ochranu, ako aj k odňatiu jeho možnosti konať pred súdom. V konkrétnostiach žalobca uviedol, že súd sa dopustil viacerých omylov, keď konštatoval, že žalobcom namietané lehoty na vydanie rozhodnutia boli dodržané, avšak v odôvodnení prezentované časové úseky tomu nenasvedčujú. Zdôraznil, že na splnenie zákonnej lehoty, resp. na konanie bez zbytočných prieťahov a na konanie bez neodôvodnenej nečinnosti exekučného súdu je dôležité skúmať nielen samotný moment, kedy exekučný súd rozhodol o poverení, ale aj moment, kedy poverenie doručil príslušnému súdnemu exekútorovi pri rešpektovaní primeranej lehoty na doručovanie. Koncepcia spravodlivého súdneho konania zahŕňa aj právo na kontradiktórne konanie, v ktorom strany musia mať možnosť nielen predložiť dôkazy nevyhnutné na podporu úspešnosti svojej žaloby, ale zároveň sa oboznámiť so všetkými predloženými dôkazmi alebo stanoviskami a vyjadriť sa k nim s cieľom ovplyvniť súdne rozhodnutie. Žalobca ako strana konania nebol oboznámený s obsahom dôkazov a prednesov, nemal možnosť sa k týmto dôkazom a prednesom vyjadriť, sám nemal možnosť navrhnúť dôkazy na podporu svojich protitvrdení. K skutočnosti, že sa vo veci neuskutočnilo ústne pojednávanie žalobca tvrdí, že v danej veci nebolo možné rozhodnúť bez nariadenia pojednávania, súd vykonal dokazovanie listinami, ktorých pôvod nie je z odôvodnenia rozhodnutia poznateľný a nie je zrejmé, či išlo o listiny založené v exekučnom spise. Ak žalovaný nereagoval na výzvu súdu, aby predložil písomné vyjadrenie k žalobnému návrhu, mal súd rozhodnúť o návrhu rozsudkom pre zmeškanie. Pokiaľ súd prvého stupňa žalobu v časti náhrady skutočnej škody zamietol, v odôvodnení

rozhodnutia sa zaoberal len škodou, ktorá mala súvisieť so správou pohľadávky počas nečinnosti súdu a opisuje ju ako škodu, ktorá vznikla v príčinnej súvislosti s konaním dlžníka (povinného). Súd však úplne ignoroval všetky tvrdenia žalobcu o majetkovej škode, ktorá vznikla z titulu na udržiavanie a správy informačného systému a z titulu výdajov. Navyše podľa odvolateľa súd prvého stupňa odôvodnil svoje negatívne rozhodnutie úplne rovnakými dôvodmi opísanými tými istými vetami ako v iných svojich rozhodnutiach, v ktorých vystupuje žalobca a žalovaný, avšak v ktorých bol rozdielny skutkový dej a teda aj skutkový základ. Pretože žalobca hodlal v konaní pred súdom prostredníctvom vykonaného pojednávania predložiť dôkazy o výške majetkovej škody a to aj prostredníctvom znaleckého posudku, ktorého vyhotovenie zabezpečil a súd dokazovanie neprípustné skrátil len na dôkazy vykonávané ex offo, žalobcu nepoužil podľa ust. § 120 ods. 4 O.s.p. a neoznámil mu, že hodlá vyhlásiť rozhodnutie vo veci samej, aby tak mal priestor navrhnúť alebo predložiť ďalšie dôkazy. Navyše množstvo dôkazov vzniklo po podaní žaloby, ktoré dôkazy nemohol žalobca predložiť spolu so žalobou a nemohol ich predložiť ani neskôr, pretože nebol súdom poučený a informovaný. S poukazom na uvedenú právnu argumentáciu a vytknuté procesné chyby navrhol žalobca, aby odvolací súd zrušil rozsudok súdu prvého stupňa a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

Žalovaný sa k odvolaniu žalobcu nevyjadril.

Krajský súd ako súd odvolací (§ 10 ods. 1 O.s.p.) po zistení, že odvolanie podal žalobca v zákonnej lehote, preskúmal rozsudok bez nariadenia pojednávania v zmysle ust. § 214 ods. 2 O.s.p., v rozsahu vyplývajúcom z ust. § 212 ods. 1, 3 O.s.p. z hľadísk uvedených odvolacích dôvodov (§ 205 ods. 2 písm. a), b), c) a f) O.s.p. a dospel k záveru, že odvolaniu žalobcu nie je možné vyhovieť.

Rozsudok bol verejne vyhlásený na Krajskom súde v Košiciach, pričom miesto a čas verejného vyhlásenia rozhodnutia bolo zverejnené na úradnej tabuli Krajského súdu v Košiciach v zmysle ust. § 156 ods. 1 a 3 O.s.p.

Odvolací súd vzhľadom na odvolanie žalobcu aj proti výroku uznesenia súdu prvého stupňa, ktorým opätovný návrh žalobcu na prerušenie konania zo dňa 27.03.2014 súd prvého stupňa zamietol, preskúmal v súlade s ust. § 212 ods. 1 O.s.p. aj výrok uznesenia o zamietnutí návrhu žalobcu na prerušenie konania a v súlade s ust. § 219 ods. 1 O.s.p. uznesenie potvrdil. Uzneseniami Ústavného súdu SR sťažnosti žalobcu, ktorými namieta porušenie svojich základných práv podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 1 Ústavy SR a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru, uzneseniami krajského súdu, ktorými tento rozhodol tak, že nevylúčil sudcov okresného súdu z prerokovania a rozhodovania označených vecí napriek tomu, že škoda, ktorú si sťažovateľka uplatnila v podaných žalobách, vznikla v príčinnej súvislosti s nesprávnym úradným postupom sudcov toho istého okresného súdu odmietnuté pre nedostatok právomoci Ústavného súdu na ich prerokovanie podľa § 25 ods. 2 zákona o Ústavnom súde (uznesenia IV ÚS 345/2013, IV ÚS 346/2013, IV ÚS 360/2013, IV ÚS 521/2013).

Odvolací súd zároveň poukazuje na to, že zrejme „nedopatrením“ žalobca opätovne podal návrh na prerušenie konania, o ktorom bolo už právoplatne rozhodnuté (doslovne totožnej formulácie).

Odvolací súd považuje za potrebné uviesť, že prevažná väčšina odvolacích námietok žalobcu je irelevantná vo vzťahu k napadnutému rozsudku. Odvolateľ v odvolaní uvádza námietky, ktoré žiadnym spôsobom nekorešpondujú s priebehom konania vo veci samej a dôvodom, pre ktoré súd žalobu zamietol. Takýmito irelevantnými námietkami sú námietka vo vzťahu ku skutočnosti, že sa vo veci neuskutočnilo ústne pojednávanie a námietky vo vzťahu k posudzovaniu výšky škody a nemajetkovej ujmy. Pokiaľ ide o rozhodnutie o majetkovej škode a nemajetkovej ujme, z odôvodnenia rozsudku jednoznačne vyplýva, že dôvodom pre nepriznanie náhrady škody a nemajetkovej ujmy bolo zistenie konajúceho súdu, že vo veci nedošlo k nesprávnemu úradnému postupu a pokiaľ sa týka nezákonného rozhodnutia, neexistuje žiadne rozhodnutie, ktoré by bolo príslušným orgánom zrušené pre jeho nezákonnosť, čím neboli naplnené dôvody, pre ktoré by bol daný základ žalovaného nároku. Jediná odvolacia námietka, ktorá je relevantná vo vzťahu ku konaniu vo veci samej je tá, ktorá sa týka vykonania pojednávania dňa 02.04.2014 po podaní žiadosti o odročenie pojednávania v súvislosti s námietkou, že vo veci rozhodol vylúčený sudca.

Odvolací súd po preskúmaní rozsudku aj konania, ktoré mu predchádzalo dospel k záveru, že ani tento odvolací dôvod nie je naplnený.

Odvolací dôvod podľa § 205 ods. 2 písm. a) O.s.p. je daný vtedy, ak v konaní došlo k vadám uvedeným v § 221 ods. 1 O.s.p. Odvolateľ namieta, že mu postupom súdu bola odňatá možnosť konať pred súdom, pretože súd vec prejednal v jeho neprítomnosti hoci na to neboli splnené podmienky podľa § 101 ods. 2 O.s.p. a navyše vo veci rozhodoval vylúčený sudca.

Odňatím možnosti konať pred súdom je potrebné rozumieť taký procesný postup súdu, ktorým sa účastníkovi konania odnímajú tie procesné práva, ktoré mu zákon priznáva. Ide o taký postup súdu, ktorým sa účastníkovi znemožní realizácia jeho procesných práv priznaných v občianskom súdnom konaní za účelom ochrany jeho práv a právom chránených záujmov. K odňatiu možnosti konať pred súdom dochádza tiež vtedy, keď súd vec prejedná a rozhodne v neprítomnosti účastníka konania, hoci na to nie sú splnené predpoklady uvedené v ust. § 101 ods. 2 O.s.p.

Podľa § 101 ods. 2 O.s.p. súd pokračuje v konaní, aj keď sú účastníci nečinní. Ak sa riadne predvolaný účastník nedostaví na pojednávanie ani nepožiadá z dôležitého dôvodu o odročenie, môže súd vec prejednať v neprítomnosti takeého účastníka; prihliadne pritom na obsah spisu a doposiaľ vykonané dôkazy.

Predpokladom pre prejednanie a rozhodnutie veci v neprítomnosti účastníkov je riadne predvolanie účastníka na pojednávanie, na ktoré sa tento nedostaví ani nepožiadá z dôležitého dôvodu o odročenie.

Podľa § 115 ods. 2 O.s.p. predvolanie sa musí účastníkom doručiť tak, aby mali dostatok času na prípravu, spravidla najmenej 5 dní pred dňom, keď sa má pojednávanie konať.

Podľa § 119 ods. 1 O.s.p. pojednávanie sa môže odročiť len z dôležitých dôvodov.

Žalobca doručil dňa 23.05.2013 elektronickými prostriedkami súdu prvého stupňa návrh na zrušenie nariadeného pojednávania z dôvodu objektívneho porušenia zásady nestrannosti súdu a sudcu spolu s návrhom na prerušenie konania podľa ust. § 109 ods. 1 písm. b) a § 109 ods. 2 písm. c) O.s.p. Navrhol, aby súd konanie vedené pod sp.zn. 11C/139/2012 prerušil do právoplatného rozhodnutia Ústavného súdu SR o ústavnej sťažnosti, ktoré je predmetom jej rozhodnutia o porušení práva žalobcu na zákonného sudcu a práva na nestranný súd, a jeho dôsledkom, bude zrušenie rozhodnutia krajského súdu vo veci nevyhlásenia sudcu povereného prejednávaniu veci.

K návrhu pripojil sťažnosť žalobcu adresovanú Ústavnému súdu SR zo dňa 14.03.2013. Súd prvého stupňa pojednávanie zo dňa 22.05.2013 odročil a o návrhu žalobcu na prerušenie konania rozhodol uznesením č.k. 11C/139/2012-53 zo dňa 20.06.2013 tak, že ho zamietol. V dôsledku podaného odvolania žalobcu proti tomuto uzneseniu Krajský súd v Košiciach uznesením č.k. 5Co/338/2013-73 zo dňa 12.12.2013 rozhodnutie súdu prvého stupňa o zamietnutí návrhu na prerušenie konania potvrdil. Súd prvého stupňa vytýčil termín ďalšieho pojednávania na 02.04.2014, pričom žalobcovi, právnomu zástupcovi žalobcu, ako aj žalovanému bolo predvolanie na pojednávanie doručené 10.02.2014, čím bola zachovaná lehota na prípravu pojednávania v zmysle § 115 ods. 2 O.s.p.

Žalobca opätovne doručil elektronickými prostriedkami súdu prvého stupňa návrh na zrušenie nariadeného pojednávania z dôvodu objektívneho porušenia zásady nestrannosti súdu a sudcu a opätovne požiadal o prerušenie konania do právoplatného rozhodnutia ústavného súdu SR o jeho ústavnej sťažnosti proti rozhodnutiu Krajského súdu v Košiciach.

Odvolací súd konštatuje, že ide o totožné podanie, ktoré doručil súdu prvého stupňa pred vytýčeným pojednávaním na termín 22.05.2013.

Zo zápisnice o pojednávaní zo dňa 02.04.2014 (č.l. 94 spisu) vyplýva, že súd prvého stupňa návrh žalobcu nepovažoval za dôležitý dôvod odročenia pojednávania podľa § 119 O.s.p.

Odvolací súd sa stotožňuje so záverom súdu prvého stupňa, že žiadosť o odročenie pojednávania označená ako návrh na zrušenie nariadeného pojednávania neobsahuje dôvody, pre ktoré bolo potrebné nariadenie pojednávania odročiť.

O skutočnosti, že sudkyňa JUDr. Júlia Weiserová nie je vylúčená z pojednávania a rozhodovania vecí, rozhodol Krajský súd v Košiciach uznesením zo dňa 22.010.2012 sp.zn. 2NcC/50/2012. Námieta odvolateľ, že vo veci koná vylúčená sudkyňa nie je dôvodná, pretože o nevyhlúčení bolo rozhodnuté právoplatným rozhodnutím nadriadeného súdu, ktorým je súd viazaný. O návrhu žalobcu na prerušenie konania súd prvého stupňa uznesením č.k. 11C/139/2012-53 zo dňa 20.06.2013 rozhodol tak, že návrh žalobcu na prerušenie konania zamietol, ktoré uznesenie nadobudlo právoplatnosť dňom 22.01.2014, keďže v dôsledku podaného odvolania žalobcu krajský súd uznesením č.k. 5Co/338/2013 - 73 zo dňa 12.12.2013 uznesenie súdu prvého stupňa potvrdil. Toto uznesenie bolo doručené právnomu zástupcovi žalobcu 22.01.2014, avšak žalobca po doručení predvolania opätovne podáva textovo zhodný návrh na zrušenie pojednávania s textovo zhodným návrhom na prerušenie konania.

Navyše za situácie, že bolo právoplatným rozhodnutím Krajského súdu v Košiciach v zmysle § 16 O.s.p. rozhodnuté o tom, že zákonná sudkyňa nie je vylúčená z pojednávania a rozhodovania v tejto veci, nie je náležitá námieta žalobcu, že vo veci rozhodoval vylúčený sudca.

Z uvedených dôvodov nie je naplnený odvolací dôvod podľa § 205 ods. 2 písm. a) O.s.p. v spojení s ust. § 221 ods. 1 písm. g) O.s.p., ani v spojení § 221 ods. 1 písm. f) O.s.p., pretože v konaní nebol preukázaný taký postup, ktorým by sa odvolateľovi odňala možnosť konať pred súdom.

Rovnako zo spisu nevyplýva, že by súd prvého stupňa porušil ktoréhokoľvek z ustanovení O.s.p. (chybný postup súdu pri dokazovaní, nesprávne posudzovanie procesných otázok v priebehu konania a ďalšie nedostatky v činnosti súdu, ktoré mohli mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci), preto ani odvolací dôvod podľa § 205 ods. 2 písm. b) O.s.p. nie je daný.

Neúplnosť zistenia skutkového stavu (§ 205 ods. 2 písm. c) O.s.p.) je v sporovom konaní odvolacím dôvodom len za predpokladu, že príčinou neúplných skutkových zistení bola okolnosť, že súd nevykonal účastníkom navrhnutý dôkaz, spôsobilý preukázať právne významnú skutočnosť. Účastník, ktorý v odvolaní uplatní tento odvolací dôvod, musí súčasne označiť dôkaz, ktorý - hoci bol navrhovaný - nebol vykonaný a uviesť právne významné skutočnosti, ktorého hoci boli tvrdené, súd nezistoval, najmä preto, že ich nepovažoval za právne významné a ďalej, že vždy musí ísť len o skutočnosti a dôkazy uplatnené už v konaní pred súdom prvého stupňa.

Pokiaľ žalobca v dôvodoch odvolania uvádza, že hodlal v konaní pred súdom prvého stupňa prostredníctvom vykonaného pojednávania predložiť dôkazy o výške majetkovej škody, a to aj prostredníctvom znaleckého posudku, odvolací súd poukazuje na to, že vzhľadom na správny záver súdu, že v danom prípade nie je daný základ nároku, nemohlo byť povinnosťou súdu skúmať výšku škody a nemajetkovej ujmy a vykonávať v tomto smere dokazovanie.

Odvolací súd sa stotožňuje so správnymi skutkovými zisteniami a právnym záverom súdu prvého stupňa, v zmysle ktorého neboli splnené podmienky zodpovednosti žalovaného za škodu v zmysle zákona č. 514/2003 Z.z., ktorá mala byť spôsobená žalobcovi tvrdeným nesprávnym úradným postupom Okresného súdu Spišská Nová Ves v konaniach vedených na tomto súde pod sp.zn. 3Er/82/2004, 9Er/17/2004, 9Er/12/2010, 1Er/1332/2002, 9ER/23/2010, 9Er/52/2011, 9Er/220/2011, 9Er/520/2009, 9Er/550/2011, 9Er/90/2011, 9Er/301/2010, 9Er/613/2009, 9Er/458/2009, 9Er/200/2007, 9Er/591/2008, 9Er/823/2010, 9Er/853/2009 a 9Er/229/2006, prípadne nezákonným rozhodnutím vydaným v týchto konaniach, z ktorého dôvodu základ nároku nie je daný.

Z odôvodnenia rozsudku vyplýva úvaha súdu, na základe ktorej dospel k záveru o vylúčení zodpovednosti žalovaného za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom a nezákonným rozhodnutím, aj s poukazom na príslušné právne predpisy, ktoré aplikoval na zistený skutkový stav a je preto nenáležitá námieta žalobcu o nepreskúmateľnosti a arbitrárnosti záverov súdu prvého stupňa, na ktorých založil svoje rozhodnutie.

Vzhľadom na správny záver súdu, že v danom prípade nie je daný základ nároku, nebolo povinnosťou súdu skúmať výšku škody a nemajetkovej ujmy a vykonávať v tomto smere dokazovanie. Nenáležitá je preto odvolacia námietka žalobcov nepreskúmateľnosti rozhodnutia v časti náhrady škody a nemajetkovej ujmy, ako aj všetky ostatné odvolacie námietky týkajúce sa tejto otázky. Súd prvého stupňa v odôvodnení rozsudku uviedol z akého dôvodu sa nezaoberal samotnou výškou škody, či nemajetkovej ujmy a v tomto smere nie je jeho rozhodnutie nepreskúmateľné.

Odvolací súd je teda toho názoru, že súd prvého stupňa riadne a úplne zistil skutkový stav veci, tento zistený skutkový stav podriadil pod relevantné ustanovenia hmotného práva, ktoré na danú vec správne aplikoval a interpretoval.

Zo všetkých vyššie uvedených dôvodov sú odvolacie námietky žalobcu nedôvodné, preto odvolací súd napadnutý rozsudok ako vecne správny potvrdil podľa § 219 ods. 1 O.s.p., vrátane výroku o trovách konania účastníkov.

O trovách odvolacieho konania bolo rozhodnuté podľa § 224 ods. 1 O.s.p. v spojení s ust. § 142 ods. 1 O.s.p. Žalovaný bol v odvolacom konaní úspešný, preto má právo na náhradu trov odvolacieho konania voči neúspešnému žalobcovi, trovy odvolacieho konania neuplatnil, preto súd žalovanému náhradu trov konania proti žalobcovi nepriznal.

Okresný súd Spišská Nová Ves uznesením z 30.11.2012 č.k. 11C/139/2012-16 uložil žalobcovi zaplatiť na účet Okresného súdu Spišská Nová Ves súdny poplatok za námietku zaujatosti vo výške 1.188,- eur (66,- eur x 18 spojených vecí) podľa položky č. 17a sadzobníka súdnych poplatkov zákona č. 71/1992 Zb. s tým, že ak poplatok v určenej lehote žalobca nezaplatí, bude ho súd vymáhať.

Proti tomuto uzneseniu podal odvolanie žalobca, pretože ho vníma ako neopodstatnené, t.j. bez právneho významu.

Na zdôvodnenie svojho odvolania uviedol, že:

1/ Žalobca nepodal súdu námietku zaujatosti podľa ustanovenia § 15a ods. 1 O.s.p., preto je spoplatňovanie fiktívneho návrhu bezpredmetné.

Podanie žalobcu, ktorú okresný súd posúdil ako námietku zaujatosti neobsahuje obligatórne náležitosti predpísané ust. § 15a ods. 3 O.s.p., t.j. námietku zaujatosti. Teda súd po obsahovej stránke nemohol podanie žalobcu vyhodnotiť ako námietku zaujatosti.

2/ Žalobca v úvode svojej žaloby uviedol skutočnosti preukazujúce fakt, že inak vecne a miestne príslušný okresný súd nemôže vo veci konať, pretože jeho sudcovia sú z prejednávania vylúčení, keďže majú pomer k veci a k účastníkom konania a sú teda vo veci zaujatí (§ 14 O.s.p.). Okresný súd Rožňava má preto postupovať zákonným spôsobom a podľa ustanovenia § 12 ods. 1 O.s.p. v spojení s ustanovením § 12 ods. 3 O.s.p. požiadať príslušný krajský súd, aby prikázal vec na prejednanie inému súdu toho istého stupňa. Vo veci nejde o vhodnosť, ale nutnosť. Vec musí byť prikázaná inému súdu preto, aby konanie bolo spravodlivé a vo veci samej rozhodoval nestranný zákonný sudca.

3/ Poznamenal, že z judikatúry Ústavného súdu SR vyvodzuje, že tvrdenie účastníka konania, podľa ktorého v jeho veci nekoná zákonný sudca, treba považovať za námietku zaujatosti, a to z objektívneho pohľadu (II. ÚS 331/09).

4/ Ak by aj súd mal za to, že vo veci je nutné uhradiť poplatok za vznesenie námietky zaujatosti, žalobcovi nie je možné uložiť povinnosť platiť súdne poplatky. Podľa ustanovenia § 4 ods. 1 písm. k/ zákona o súdnych poplatkoch je súdne konanie vo veciach náhrady škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím orgánu verejnej moci alebo jeho nesprávnym úradným postupom od poplatkov oslobodené. Rovnako sa to týka poplatkov za podané návrhy vo veci samej, znalecké dokazovanie, či návrhy na vylúčenie sudcov. V zmysle citovaného ustanovenia žalobca v konaní súdne poplatky neplatí.

Krajský súd ako súd odvolací (§ 10 ods. 1 O.s.p.) po zistení, že odvolanie podal žalobca v zákonnej lehote (§ 204 ods. 1 O.s.p.) proti rozhodnutiu, voči ktorému je odvolanie prípustné (§ 201 O.s.p.), preskúmal

napadnuté uznesenie ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo podľa § 212 ods. 1, 3 O.s.p., bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa § 214 ods. 2 O.s.p. a dospel k záveru, že odvolanie žalobcu nie je dôvodné.

Súd prvého stupňa uznesením zo dňa 09.10.2012 č.k. 11C/139/2012 - 7 spojil na spoločné konanie vecí vedené na Okresnom súde Spišská Nová Ves pod sp.zn. 11C/139/2012, 11C/145/2012, 11C/146/2012, 11C/177/2012, 11C/193/2012, 11C/202/2012, 11C/204/2012, 11C/228/2012, 11C/235/2012, 11C/246/2012, 11C/266/2012, 11C/272/2012, 11C/298/2012, 11C/313/2012, 11C/318/2012, 11C/321/2012, 11C/327/2012, a 11C/332/2012 s tým, že spoločné konanie bude vedené pod sp. zn. 11C/139/2012.

Následne bol spis predložený Krajskému súdu v Košiciach dňa 12.10.2012 na rozhodnutie o námietke zaujatosti vznesenej žalobcom, o ktorej Krajský súd v Košiciach rozhodol uznesením 2NcC/50/2012 - 93 zo dňa 22.10.2012 tak, že sudkyňa JUDr. Júlia Weiserová nie je vylúčená z pojednávania a rozhodovania vecí vedenej na Okresnom súde Spišská Nová Ves pod sp.zn. 11C/139/2012.

Podľa § 2 ods. 1 písm. a/ zák. č. 71/1992 Zb. poplatníkom je navrhovateľ poplatkového úkonu, ak je podľa sadzobníka ustanovený poplatok z návrhu.

Podľa ustanovenia § 4 ods. 1 písm. k/ zák. č. 71/1992 Zb. v znení platnom do 30. septembra 2012, od poplatku je oslobodené súdne konanie vo veciach náhrady škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím orgánu verejnej moci alebo jeho nesprávnym úradným postupom. Zákonom č. 286/2012 Z.z., ktorým sa mení a dopĺňa zákon č. 145/1995 Z.z. o správnych poplatkoch v znení neskorších predpisov, a ktorým sa menia a dopĺňajú niektoré zákony, bolo s účinnosťou od 1. októbra 2012, vypustené ustanovenie § 4 ods. 1 písm. k/ zák. č. 71/1992 Zb. Podľa prechodných ustanovení k úpravám účinným od 1. októbra 2012, uvedených v ustanovení § 18ca zákona, z úkonov navrhnutých alebo za konania začaté do 30. septembra 2012 sa vyberajú poplatky podľa predpisov účinných do 30. septembra 2012, i keď sa stanú splatnými po 30. septembri 2012.

Odvolací súd konštatuje, že z obsahu podaných žalôb je možné jednoznačne vyvodiť aj námietku zaujatosti vznesenú proti sudcom Okresného súdu Trebišov, preto je správny aj následný postup súdu prvého stupňa pri vyrubení súdneho poplatku za námietku zaujatosti.

Pokiaľ žalobca tvrdí, že v danom prípade súd konal napriek tomu, že nebola podaná námietka zaujatosti podľa § 15a ods. 1 O.s.p., odvolací súd poukazuje na názor Najvyššieho súdu SR vyslovený v uznesení z 11. marca 2013, č. k. 3Cdo/102/2013, že v prípade osobitného finančno-právneho (poplatkového) vzťahu medzi poplatníkom a štátom nie je úlohou súdu prerokovať určitú vec žalobcu a žalovaného, ale posúdiť, či nastala skutočnosť, s ktorou je zo zákona (ex lege) spojený vznik povinnosti poplatníka zaplatiť súdny poplatok. S týmto názorom sa odvolací súd stotožňuje, a preto za správne považuje aj posúdenie danej otázky súdom prvého stupňa, ktorý žalobcovi súdny poplatok za vznesenú námietku zaujatosti vyrubil.

K argumentu žalobcu, že v konaní rozhodoval vylúčený sudca, odvolací súd poukazuje na závery Najvyššieho súdu SR vyslovené vo viacerých rozhodnutiach, napríklad v uznesení z 31. mája 2010, sp.zn. 3Nc/14/2010, že dôvod na vylúčenie sudcu (§ 14 ods. 1 O.s.p.) nezakladá sama skutočnosť, že sudca má prejednať a rozhodnúť vec, v ktorej žalovaným je súd, na ktorom tento sudca vykonáva súdnictvo; nadväzujúc na tento názor Najvyšší súd Slovenskej republiky aj v uznesení z 11. marca 2013, č. k. 3Cdo/102/2013 konštatoval, že dôvodom na vylúčenie sudcu nie je bez ďalšieho ani to, že vykonáva súdnictvo na súde, ktorý údajne (podľa tvrdenia žalobcu) svojím nesprávnym úradným postupom v inej právnej veci založil zodpovednosť žalovanej za majetkovú a nemajetkovú ujmu v zmysle zákona č. 514/2003 Z.z. S týmto názorom sa odvolací súd stotožňuje, preto odvoláciu námietku žalobcu považuje za nedôvodnú.

Pokiaľ ide o odvoláciu námietku žalobcu pod bodom 4) odvolania, odvolací súd poukazuje na názor Ústavného súdu Slovenskej republiky vyjadrený v uznesení z 30. marca 2011, sp. zn. II. ÚS 124/2011, podľa ktorého vecné oslobodenie občianskeho súdneho konania od súdneho poplatku podľa § 4 ods. 1 zákona č. 71/1992 Zb., sa nevzťahuje aj na súdny poplatok za vznesenie námietky zaujatosti podľa položky č. 17a Sadzobníka. Od povinnosti zaplatiť tento poplatok možno oslobodiť účastníka iba

postupom podľa § 138 O.s.p. Vecné oslobodenie účastníka občianskeho súdneho konania od súdneho poplatku podľa § 4 zákona č. 71/1992 Zb. sa vzťahuje iba na súdny poplatok za návrh (§ 4 ods. 1 zákona č. 71/1992 Zb.), za odvolanie, dovolanie, návrh na obnovu konania, výkon rozhodnutia a exekúciu (§ 4 ods. 3 zákona č. 71/1992), pričom týmto názorom sa odvolací súd cíti byť viazaný, a aj preto považuje rozhodnutie súdu prvého za správne a zákonné.

Aj keď žalobca osobitne nenamietal výšku poplatku, pre úplnosť dôvodov odvolací súd poukazuje na to, že uznesením súdu prvého stupňa z 09. októbra 2012 č.k. 11C/139/2012 - 7 bolo spojených na spoločné konanie 18 vecí tak, ako je uvedené v napadnutom rozhodnutí. Námietka zaujatosti bola vznesená v žalobnom návrhu v každej veci osobitne. Súd prvého stupňa preto správne vyrubil súdny poplatok za každú podanú námietku zaujatosti, spolu vo výške 1.188,- eur.

Odvolací súd preto napadnuté uznesenie v súlade s ust. § 219 ods. 1 O.s.p. ako vecne správne potvrdil.

Toto rozhodnutie prijal senát Krajského súdu v Košiciach pomerom hlasov 3:0 (§ 3 ods. 9 zákona č. 757/2004 Z.z. o súdoch v znení účinnom od 01.05.2011).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.